

meret Forstærknings-Batailloner for Armeen, naar den er paa Fredsfoed; men der er baade Forstærknings-Batailloner og Krigsreserve-Batailloner tilstede. Det er en afgjort Sag, vi ere paa Krigsfoed og just fordi vi ere paa Krigsfoed maae vi være fattede paa disse extraordinaire Forholdsregler. Krigsministeren har rigtignok givet os Udfgt til, at det snart vilde være forbi — saaledes har jeg idetmindste forstaaet ham —, men det staaer i en besynderlig Strid med de andre angstelige Bevægelser, der ere rundt omkring for nærværende Tid. Jeg vilde ønske, det maatte kunne antages som en Beroligelse i det Hele, og ikke som en Beroligelse for en Halvtimes samvittighed, naar vi skulle til at votere. Jeg troer, vi gjøre bedre i hverken at forurolige os for meget ved denne politiske Sag eller at berolige os for meget ved denne Erklæring. Krigsministeren har sagt, at jeg kun stiller Benægtelse mod Paastand, men at Beviset savnes; jeg maa gjøre opmærksom paa, at her findes extraordinaire Officeersgager til Beløb af 179,741 Rbd. og extraordinaire Underofficeersgager til Beløb af 31,523 Rbd., og for disse extraordinaire Gager maa der dog kunne udrettes ikke saa Lidt. Nu siger man naturligtvis; ja, de anvendes hvor Tropperne ere; men her vil jeg gjøre opmærksom paa, at om vi tage Compagni for Compagni og udfylde dem til 120 Mand, som hos os er et svagt Compagnie, saa faae vi ikke mere besat, end hvad der er betalt med det Ordinaire, saa ere vore Compagnier endnu ikke bragte til den Styrke, som Officeers- og Underofficeersklasserne ere beregnede paa. Jeg vil gjerne troe, at den ærede Krigsminister finder Savn overalt, men det er et Spørgsmaal, om de behøve at findes; jeg troer det ikke. Jeg skal ikke paany følge Justitsministeren i hans Betragtning af, hvorvidt den foreløbige Lov var nødvendig eller ikke; det var et altfor skjont Haab, om jeg nogensinde havde næret det, at vinde den Indrømmelse fra ham, at den ikke havde været nødvendig. Men een Ting skal jeg have den Ære at bemærke, nem-

lig at han ikke er nogen stærk Regnskabsfører; thi det Regneslykke, han opstillede, vilde han kunne komme udaf paa den Maade, vi hvert Aar bruge ved Finantsloven. Naar vi ved Finantslovene det ene Aar have bevilget en Sum, som ikke kommer til Brug, saa transporteres den over paa det næste Aar, og der kommer den saa til Afregning (Nei! Nei!), saa bevilges den det næste Aar paany og bringes i Afregning (Stemmer: Det er galt!), og saaledes er det ogsaa her. Man maa vel bemærke, at, naar vi iaar have decreteret, at der skal udfrieses 3,000 Mand, og der af disse 3,000 Mand udebliver 10 eller 20 eller 30 Mand, som næste Aar skulle komme til Forlodsudskrivning, paa Grund af deres Udeblivelse, saa have vi det forrige Aar fyldt det ud med de Midler, vi havde til Raadighed, vi have sammenkaldt saa mange flere Overcomplete, men iaar komme vi nu til forlods at udfriye, og saa bringe vi dem i Afregning paa den hele Sum. Var der saaledes t. Ex. 15, saa bliver den hele Sum 3000 mindre end 15. Dersom jeg forstod den ærede Justitsminister ret, saa sagde han — ja, jeg tør næsten ikke sige det, thi jeg er bange for at tage feil, men det forekom mig, han sagde, at, dersom der var flere, som stode saaledes for Forlodsudskrivning, end dem, man virkelig behøvede ved Udfkivningen, saa vilde man være i Forlegenhed. Det var jo rigtignok mærkeligt, om der skulde have været begaaet saa mange Feil forrige Aar, at vi skulde have et større Antal til Tjeneste næste Aar end det, vi behøvede; men lad os forudsætte det som et Tankeexperiment — thi i Praxis troer jeg det vilde gjøre os stor Skam, om det skulde indtræde — saa maae vi lade dem, der ere formange, gaae paa Græs til næste Aar, thi der er ingen Penge at betale dem med, fordi der ikke kan udfrieses flere forlods end dem, vi indrømme Lønning til, og de skulle ikke leve paa egen Regning, men for Statens Regning. Vi ere altsaa nøbte til at opfætte Brugen af dem til vi have Penge at indkalde dem for, saa deri er ingen Banskelihood.